



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 393/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. P., F., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesením zo 17. októbra 2011, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť F. P. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2013 doručená sťažnosť F. P., F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1

a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením zo 17. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

*Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza, že „Predkladám Ústavnému súdu Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktoré dokazuje porušovanie Ústavy SR, uznesenie 5 K/162/2002-580 z dňa 17. októbra 2011 je protizákonné, protiústavné... Krajský súd v Košiciach schvaľuje konečnú správu z 26. 6. 2009, príjmy z konkurzu, odmenu správcovi a pohľadávku daňového úradu Prešov. Krajský súd v Košiciach dňa 16. 11. 2009 schválil záverečnú správu a dňa 2. 12. 2009 bola správa zavesená a veritelia boli poučení o tom, že môžu podať námietku proti konečnej správe do 15 dní...“*

*Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení jasne a zrozumiteľne neodôvodnil prečo nenariadil výkon súdnych rozhodnutí, ktoré sú vykonateľné a platné...*

*Krajský súd v Košiciach sa zaoberal mojou námietkou tak, že v súlade s § 30 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní až po schválení konečnej správy a vyúčtovaní odmeny a výdavkoch správcu vydá súd na návrh správcu konkurznej podstaty rozvrhové uznesenie. V rámci toho uznesenia budú následne vysporiadané v súlade s § 31 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní. To znamená, že moja pohľadávka bude uspokojená len v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 písmena f) zákona o konkurze a vyrovnaní a teda až po nárokoch oddelených veriteľov uvedených v § 31 ods. 1 písm. e) Zákona o konkurze a vyrovnaní, ak bude na uspokojenie týchto pohľadávok dostatok finančných prostriedkov...*

*Je zavádzajúce, protizákonné a protiústavné, keď Krajský súd tak rozhodne v uznesení, keď sám nariadil, že výkon súdnych rozhodnutí sa nevykoná lebo niet na spomínaný výkon právoplatných rozsudkov finančné prostriedky, tu ide zo strany súdu podľa môjho názoru o úmyselný podvod a zavádzanie veriteľa.*

*Je preukázateľné a dôvodné, že sa porušuje Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1, 2 (kde) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Môj prípad dokazuje, že Slovenská republika nie je právnym štátom, keď domáce súdy rozhodujú viac ako 17 rokov a nedodržiava SR medzinárodný dohovor, základnú listinu ľudských práv a slobôd... nedodržiava článok 6 a 13 medzinárodného dohovoru... Porušujú sa základné práva a slobody čl. 12 ods. 1 Ľudia sú slobodní a rovní i v právach. Také právo sa*

*nedodržuje v súdnom konaní na Krajskom súde v Košiciach v konaní 5 K 162/2002, kde sú zvýhodňovaný v právach záložní veritelia a zaradujú sa do prvej triedy... čo potvrdzuje takéto porušenie záverečná správa a uznesenie Krajského súdu v Košiciach... Porušuje sa základné právo a slobody v čl. 14 a 20, kde každý má právo vlastníť a užívať majetok. Moja mzda priznaná v právoplatných rozsudkoch je môj majetok, ktorý nemôžem užívať a je mi odňaté právo v spomínaných článkoch ústavy. Porušuje sa čl. Ústavy 47 ods. 2, 3, kde Najvyšší súd SR vo svojom uznesení 5 Obo 26/2011 nariadil, aby mi Krajský súd v Košiciach priznal právneho zástupcu na právnu pomoc v konaní 5 K 162/2002, no spomínaný Krajský súd v Košiciach to nevykonal a takéto nariadenie najvyššieho súdu zamietol v celom rozsahu.*

*Porušuje sa čl. 48 ods. 2, čo dvakrát za sebou bolo porušené základné právo v spomínanom článku ÚS. ... Prieťah a právna neistota trvá aj naďalej a nebola odstránená od posledného rozhodnutia ani do dnes.“.*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti nálezom takto rozhodol:

*„Ústavný súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím nech vysloví..., že boli porušené práva alebo slobody podľa článku 127 odseku 1, 2. Žiadam zrušiť rozhodnutie Krajského súdu – uznesenie č. 5 K/162/2002 z dňa 17. októbra 2011 opatrením alebo iným zásahom Ústavného súdu. Je dôvodné a preukázateľné, že boli porušené práva a slobody podľa odseku 1 čl. 127 a vznikli nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach, čo dokazuje rozhodnutie ÚS č. IV. ÚS 156/09-71. Aby prikázal vo veci konať podľa čl. 144 ústavy Slovenskej republiky. Žiadam Ústavný súd, aby bezodkladne zakázal Krajskému súdu v Košiciach konať v súdnom spore č. 5 K 162/2002 v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy...“*

Sťažovateľ sa súčasne domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 15 000 000 Sk (497 908 €) a ustanovenia právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súlade s § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Vychádzajúc z obsahu podania a prihliadajúc na v ňom uplatnenú argumentáciu, ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 a jeho uznesením zo 17. októbra 2011.

1. Sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 21. februára 2013 je v zásade identická so sťažnosťou, ktorá bola doručená ústavnému súdu 16. apríla 2012. Ústavný súd o nej rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 223/2012-12 z 3. mája 2012 tak, že ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Sťažovateľ sa sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy opätovne domáha ochrany svojich práv vo veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, pričom z odôvodnenia uznesenia č. k. IV. ÚS 223/2012-12 z 3. mája 2012 zjavne vyplýva, že k odmietnutiu tejto sťažnosti došlo z iných dôvodov, ako z dôvodu nesplnenia podmienok konania. Na tomto základe

ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú v časti, o ktorej už rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 223/2012-12 z 3. mája 2012, podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd v nadväznosti na to posúdil sťažnosť sťažovateľa už len v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v označenom konaní krajského súdu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia č. k. IV. ÚS 223/2012-12 z 3. mája 2012.

*Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).*

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. m. m. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

V súvislosti s namietaným konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 5 K 162/2002 ústavný súd zistil, že krajský súd uznesením č. k. 5 K 162/2002-628 zo 6. novembra 2012 rozhodol o rozvrhu sumy získanej speňažením konkurznej podstaty a sumy získanej pri výkone funkcie správcu úpadcu obchodnej spoločnosti K., s. r. o., P., tak, že pri uspokojovaní pohľadávok proti podstate, kde jedným z veriteľov bol aj sťažovateľ, sa jeho pohľadávka neuspokojila, rovnako ako ani jeho pohľadávka zaradená do skupiny pohľadávok veriteľov 1. triedy. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu sa sťažovateľ odvolal. O odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 5 Obo 7/2013 z 19. februára 2013 tak, že uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa názoru ústavného súdu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia č. k. IV. ÚS 223/2012-12 z 3. mája 2012 krajský súd vo veci konal (t. j. v období 9 mesiacoch), a nič nesignalizuje, že by konanie krajského súdu v tomto období bolo možné vyhodnotiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ako také, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že toto rozhodnutie o tejto časti sťažnosti nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci predložil ústavnému súdu novú sťažnosť, ale len za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania bol krajský súd nečinný alebo by postupoval neefektívne.

3. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v spojení s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 233/2012-12 z 3. mája 2012, ústavný súd poukazuje na subsidiárnu právomoc ústavného súdu vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je

právosť ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právosť všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právosť na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta porušenie v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 K 162/2002 aj po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 233/2012-12 z 3. mája 2012. Z relevantnej právnej úpravy (§ 206 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov) vyplýva, že sťažovateľ má právo podať za zákonom ustanovených podmienok proti napadnutému postupu a rozhodnutiam krajského súdu vydaným v tomto konaní odvolanie, o ktorom je/bude oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právosť najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právosť ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2013